

עפ"ג 21/58941 - אמירabo עצא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

בפניכ' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ כב' השופט יואל עפ"ג 21-12-58941

עדן כב' השופט גיל דניאל

המעורער:

אמירabo עצא
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

נגד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תhilah גלנטה, פמ"ד פליי

המשיבת:

ערעור על גזר דיןו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט א' דורון)

בת"פ 20-08-10906 מיום 23.11.21

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

הערעור שבפנינו עניינו בהוראת סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") הקובעת עונש סטטוטורי של פסילת רישון נהיגה לתקופה של 10 שנים למי שהורשע בביצוע העבירות המנוירות בסעיף, ובעשר השנים שקדמו לכך הורשע בביצוע אחת מעבירות אלו לפחות פעמיים.

המעורער הוועד לדין בבית משפט השלום בבאר-שבע, יחד עם אדם נוסף, בגין שרשות של עבירות חמורות שבוצעו במהלך מרדף משטרתי אחריהם, שהחל ברחבי העיר ב"ש והסתיים בתפיסתם ביישוב תל-שבע.

המעורער הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתוב אישום מתוקן; הורשע בביצוע עבירות של נהיגה פוחצת, נהיגה בזמן פסילה והפרעה לשוטר בזמן מלאי תפקидו; ונדון ל-17 חודשים מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים חציו במצטבר וחצי בחופף לכך ששך הכל נקבע שעליו לרצות 20 חודשים מאסר בפועל, עונשי מאסר מותניים, פסילה בפועל במשך 9 שנים, הפעלת פסילה מותנית של 6 חודשים במצטבר ופסילה מותנית.

יצוין, כי הנאשם האخر הודה אף הוא במסגרת הסדר טיעון; הורשע בכתב אישום מתוקן; ונדון לעונשים אחרים עליהם הוסכם במסגרת ההסדר (גזר דיןו ניתן ביום 21.06.22).

על רכיב הפסילה בפועל הוגש הערעור שבפנינו.

ההליכים בבית המשפט קמא

מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער עליה, כי בليل ה-20.07.26, נהג המערער בבא-שבע ברכב מסוג פורד, כשלצדו הנאשם הנוסף ומאחר ישבה נסעת. בסביבות השעה 01:00, הבינו שני שוטרים, שהיו באותה עת בתפקיד, כי המערער חוצה צומת באור אדום, וכרכזו לו לעצור את הרכב; האדם הנוסף ששב לצד המערער, השילר מהרכב דבר מה; ואז הגיעו יושבי הרכב את מהירות הנסיעה, תוך סיכון חי אדם, ולא שעו לכווית השוטרים. המערער והאחר המשיכו בנסיעתו תוך חציית צומת מבלתי לצית לתמרור עצור; חצו צומת באור אדום תוך שהם מאלצים כל רכב אחרים, שרצו לחצות את הצומת באור יירוק, לעצור על מנת למנוע התנגשות; ניגשו בנסיעה מכוננת ומהירה נידת "כחול-לבן" שעלייה אורות מהbehבים, שהועמדה במרכז הכביש על מנת לבצע חסימה, תוך חציית צומת באור אדום, והחלו בנסיעה לכיוון תל-שבע; ניגשו נידת נוספת שעמדה בכניסה ליישוב תל-שבע; סיכנו את חסיו של שוטר, אשר קיבל דיווח, כי המערער בדרכו ליישוב, והמתין על הכביש, תוך שהוא מסמן לרכב לעצור. אלא שהמעערער לא נענה להוראותיו, לא האט את מהירות הרכב וגרם לשוטר לקפוץ לאבני השפה על מנת שלא להיפגע; לבסוף נסעו המערער והאחר לשכונה 25 בתל-שבע, שם עצרו את הרכב, פרקו ממנו רגלית, והחלו במנוסה על מנת להימלט מהשוטרים ולהכשילם.

אחד השוטרים רדף אחרי הנאשם الآخر, תוך שהוא צועק לו "**משטרת, תעוצר**", אך הנאשם الآخر המשיך בבריחתו. בשלב מסוים הצליח השוטר לתפוס אותו, אך הוא תקף את השוטר בכך שאחיז בחולצתו; חיבק אותו; הניפה באוויר; הפilo לרצפה; רכן עליו והושיט יד לעבר אקדחו. השוטר הצליח להשתחרר מאחיזתו של הנאשם الآخر, שלף את אקדחו, ונאלץ לירוט כדור אחד ברגלו. בתגובה, איים הנאשם الآخر על השוטר **"אתה לא מכיר אותי אני ابو רקיק אני אחפש אותך כל החיים לרצוח אותך."**.

בשל מעשים אלה, הורשע המערער בביצוע עבירות של נהגה פוחצת של רכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; נהיגה בזמן פסילה (פסילת בית משפט), לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בדין מיום 24.01.21 הוצג בבית משפט קמא **הסדר טיעון** ללא הסכומות עונשיות (להלן: "ההסדר הראשון"), בגדרו, המערער חזר בו מכפירתו; הוגש כתב אישום מתוקן; המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע; והדין נדחה על מנת שיוגש על המערער תסקיר מטעם שירות המבחן. עוד הוסכם, כי לאחר קבלת התסקיר, יתענו הצדדים לעונש באופן פתוח ולא התחייבות המשיבה להמלצות התסקיר.

UPII הסדר הכרונולוגי של האירועים, לאחר הסדר הטיעון הראשון, עתרה הסגירות, במסגרת הליכי המעצר, לשילוב המערער בהליך גמilia סגור בקהילה הטיפולית "בית אויר אביה"; ולאחר קבלת תסקירים הממליצים על שיילובו בהליך הטיפולי, שוחרר המערער (ביום 10.02.21 "מדלת לדלת") בהחלטת המותב הדן בתיק העיקרי. תסקיר עדכני שהוגש בהליך המעצר בחלוף שלושה חודשים (יום 20.05.21), המליץ על דחיה נוספת בת 4 חודשים, כדי להמשיך ולעקוב אחר התקדמות ההליך הטיפולי. אלא, שבחלוף כחודשיים (ביום 26.07.21), הודיע שירות המבחן לביהם"ש, כי על רקע התנהגות מפרת כללים, החליטו גורמי הטיפול בקהילה על הוצאה של המערער מהקהילה, ובימ"ש קמא התבקש לקבוע מועד דין לאalter לשם בחינת תנאי השחרור. מיסיבות שונות, הדיון בביהם"ש קמא נדחה מעת לעת, והתקיים, בסופו של דבר, רק ביום 19.10.21.

בדיון האמור, ולאחר הגשת תסקירות מפורט ועדכני בעניינו של המערער, הוצג **הסדר טיעון נסוף** (להלן: "ההסדר השני"), בו הoscם, כי הצדדים יעדתו במשותף לדון את המערער ל-17 חודשים מסר לרצוי בפועל; המאסר המותנה של שישה חודשים שהוא תלוי ועומד כנגדו, יופעל חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שscr הכל המערער ירצה 20 חודשים מסר בפועל; והצדדים יעדטו להטלת מאסר מותנה, פסילת רישון נהיגה וכנס לשיקול דעתו של בימ"ש.

לקראת הדיון הנ"ל, כאמור, הוגש **תסוקיר מטעם שירות המבחן** על המערער ממנו עלה, כי הוא רוק, בן 26, נולד ונולד בתל שבע, ס"מ 9 שנות לימוד, ועובד בעבודות מזדמנות. במקביל חבר לחברה עברית וניהל אורח חיים מפר חוק, אשר הקשה על התמדה תעסוקתית. בתקופה זו אף נורה ברגלו במסגרת סכוך משפחתי.

תסוקיר שירות המבחן ציין את **הרשעותיו הקודמות** של המערער הכוללות עבירות מתחומים שונים - רכוש, סמים, קשרית קשור לביצוע פשע, תעבורה, שביל"ר, הפרת הוראה חוקית ועוד (עבירה אחרונה מחודש 03/2019 בגיןה ריצה 15 חודשים מסר); ציין, כי לטעתת המערער הרקע לביצוע העבירות נשוא הערעור הוא צריכת אלכוהול, ועל כן הוא אינו זוכר בבדיקה את התנהלותו באירוע, אם כי הוא מצטרך ומתחרט על המעשים וחפש לשנות את אורחות חייו, לחזור לחיבים נורמטיביים ולהימנע מעורבות שלילית; ציין, כי המערער החל לשימוש בಗיל 20 בעקבות תחושים שעומם וסקרנות, אם כי השימוש היה לעתים רוחקות ומזה כ-3 שנים אינו צריך סמים כלל; ציין, כי המערער גם החל לצרוך אלכוהול בגיל 20, תחילת השימוש מזמן ובנסיבות חברותיות, אך בהמשך, ובעיקר בשנתיים האחרונות, צריך אלכוהול בתדרות יומיומית, דבר שפגע בכל מישורי חייו. בתקופת מעצרו, לראשונה, ביקש סיוע בתחום זה, ובמהלצת שירות המבחן שולב בקהילה הטיפולית "בית אור אביבה", אלא שהטיפול לא עלה יפה והוא נהג בקהילה באופן פוגעני וכוכמי כלפי ד"רים אחרים וسلوك מהקהילה.

שירות המבחן העריך, כי המערער בעל יכולות וורבליות תקינות בבסיסן; אולם גדל במשפחה נורמטיבית וمتפקדת, אולם הוא ניהל אורח חיים שלו ופורץ גבולות; הפנים דפוסי חשיבה והתנהגות שלוים, והתנהל תחת נורמות עבריות, דבר שבא לידי ביטוי במערכות פלילית רצידוויסטיות ומגוונות. להבנת שירות המבחן, המערער ביטא עדמות מצמצמות ושתיות, נתה לעמدة קורבנית, ניהל אורח חיים התמכרווי, והתקשה להיתר מקשר טיפול ולעמוד בגבולות חיצוניים ברורים. לפיכך, שירות המבחן העריך, כי קיים סיכון גבוה להתנהגות מפרת חוק, והמליץ על ענישה מוחשית ומציבת גבולות שתהווה אלמנט מרתיע מביצוע עבירות.

בティוניה לעונש עתירה המשיבה לכבד את הסדר הטיעון לאחר שהענישה עליה הסכימו משקפת ומאזנת רראייתם חומרת המעשים, את עברו הפלילי והתבעורתי של המערער, ואת הענישה שהושתה על הנאשם הנוסף בפרשנה. אשר לרכיב הקנס נטען, כי עליו להיות מספיק גבוה כדי להרטיע את המערער, שיש לו הרשות קודמות ואשר עונשי מאסר (לרבות מאסרים מותניים) אינם אפקטיביים כלפיו; את הפסילה המותנית השאית המשיבה לשיקול דעת ביהם"ש; ובאשר **לרכיב הפסילה בפועל**, טוענה המשיבה, כי יש לפעול בעניין זה לפי הוראות סעיף 40א לפકודת התעבורה ולגזר על המשב 10 שנות פסילה. נטען, כי המערער הורשע, בין היתר, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, כשבמהלך עשר השנים האחרונות צבר שתי הרשות נספות בעבירה זו, ועל כן, ולפי סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, יש לפסול את רישיונו (והפנתה בעניין זה לפסק דין של ביהם"ש העליון, רע"פ 19/6934). להבנהה, רק במקרים חריגים ביותר ניתן לסתות מההוראה מפורשת זו של המחוקק, כאשר עניינו של המערער אינם נמנים עליהם, הן לאחר שבניהם (כאמור, בזמן פסילה), סיכון חי אדם; הן כיוון שביצע אגב כך עבירות נספות; והן כיוון שביצע את העבירות כshawshim מותניים לחובתו. לעומת זאת, אין בהליך שיקום, כלל, כדי להצדיק חריגה מהעונש הסטטוטורי, ובמיוחד לא במקרה

שבעפנינו, כאשר המערער הפר את תנאי המסגרת הטיפולית, לא סיים את ההליך הטיפולי ואף סולק מהקהילה.

מנגד טענה ב"כ המערער, כי כתוב האישום תוקן באופן משמעותי נכון רקיים ראייתיים; כי העונש המוסכם גבוה מהעונש שהוצע בהליך הגישור, וכי יש לזקוף לזכותו של המערער את העובדה שבחר לנצל את ההליך הפלילי לצורר שיקומו והתקUSH על שימושו בקהילה טיפולית סגורה טרם גזרת דין; כי יש לזקוף לזכות המערער את עצם ההליך הטיפולי בעבר, גם אם לא הצליח בסופו של יומם את כל ההליך. בהקשר זה הדוגש, כי ממש שהותו בקהילה, הפסיק המערער את השימוש בחומרים משלבים וממכרים, וביקש לפתח דף חדש בחיים; כי לאחר שחרורו מהקהילה שהוא בתיו בתנאים של מעצר בית ולא נפתחו לחובתו תיקים נוספים; כי, מבלתי להקל ראש בעשיים המוחשים למעערער, עונש המאסר עליו הוסכם הוא גבוה, וזאת גם בזכות נסיבות ביצוע העבירה, כאשר המערער הסכים לכך מכיוון שסביר, שבאיוז הcoil, אפשר יהיה להתחשב בתקופת המאסר המוחשית כשיקול לפסילה מקוצרת; וכי פסילה ארוכה תהא הרסנית עבורו, שכן רישוין הבן גדרוש לו לצורך עבודה. הסוגירות הפantha לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית ולפיה, להבנתה, בתיה המשפט נמנעו מלפסול רישוין הנגעה לתקופה הסטטוטורית, חרב הרשותות שלישיות ורביעיות, לצדן של עבירות נלוות חמורות יותר (כמו נגעה בשכרות או נגעה תחת השפעת סם), אף ללא הליך שיקומי כפי שעבר המערער.

בעניין רכיב הכנס נטען, כי אין מדובר בעבירות הדורשות רכיב כלכלי, מה גם, שמצוות הכלכלי של המערער רעוע וככל שiosisת קנס אדי מבוקש שייהה מתון ובתשלים.

המעערר אף הוא נשא דברים ומספר על התמודדותו עם בעיית ההतמכרות; הניסיונות הטיפוליים שעבר; העובדה שהגיע לקהילה מרצונו על אף העובדה שיכל היה להתחיל את מאסרו ולסייעו בהקדם; ציין, כי השהות בקהילה גרמה לו להבין דברים רבים וחידזה את רצונו להיות "בן אדם"; ציין, כי ממועד עדיבתו את המסגרת, שהוא בבית חוויו ולא יצא את פתח הבית עד שנלך שוב למאסר; הדגיש, כי רישוין הנגעה חיוני עבורו מבחוץ ובישוב בו הוא מתגורר לא מקובל שהנשים יתנוידו ברכב של אדם אחר; והביע רצונו להיות אדם ישיר ולא לחזור למאסר.

בימ"ש קמא בגין דין סקר את תסקרי שירות המבחן שהוגשו על המערער; עמד בהרחבה על טיעוני הצדדים לעונש; פירט את הערכיהם המוגנים שבילבת העבירות בהן הודה והורשע המערער (פגיעה בתחום הביטחון של משתמשי כל הרכב האחרים בככיש, ביטחון המערער עצמו, ביטחון השוטרים, ופגיעה בערכי שמירה וכיבוד שלטון החוק ונציגו, למצא כי מידת הפגיעה בהם מיוחדת); הדגיש את החומרה שבממשי המערער, תוך שziein, כי מדובר באירוע מתמשך שאופן ביצועו שלול כל אלמנט או היבט של פיזיות או חוסר מחשבה. נהפו הוא, האירוע בכללותו החל בתחום מובהקת מהשוטרים שהוא לו לעזרה, המשיך בנגעה מסוכנת ומהירה, חציית צמתים באור אדום וניגוח נידות; הפנה לפסיקה של ערכות שיפוטיות שונות; פירט באריכות את הנسبות הקשורות ביצוע העבירות, הכל בעת שהמעערער נוגג למוראות שרישוינו נשלל; ופירט גם את הנسبות שאינן הקשורות ביצוע העבירות, גלו הצער של המערער ועברית הפלילי וה汰בורה. בימ"ש הוסיף וצין את התרשומות שירות המבחן, כי המערער מתקשה להניע תהליך של שינוי; כי הוא חסר יכולת לבחון, באופן עמוק וביקורתית, את התנהלותו; כי קיים ספק בדבר יכולתו להפיק תועלת מהליך טיפול; וכי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פורצת גבולות. בהתאם, המלצה שירות המבחן הייתה לעונשה מוחשית ומציבת גבולות.

אשר לעונש הפסילה ציין בימ"ש, כי אין נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנענות מהפעלת עונש הפסילה הסטטוטורי, תוך שהדגיש לעוניין זה את עברו ה汰בורי של המערער ומוסכומו הגבוהה. בימ"ש הוסיף, כי מדובר בנאשן רצידויויסט, שהתנהגותו רצופה עבירות הקשורות בזלזול כלפי החוק ובתי המשפט, אשר שב ונוגג ברכב שרישוין הנגעה שלו פסול ועל אף עונשי המאסר המותנים. בימ"ש ציין, כי לא התעלם מהפסיקה אליה הפantha באת כוח המערער, ולפיה יש

מקרים בהם עונש הפסילה היה קצר משמעותית, אלא שמצא, כי המקירה דנא שונה וניתן להשוואה הן בהיבט של עבר פלילי ותובורתי והן בהיבט ההרתהה של הציבור והפרט. יחד עם זאת, בימה"ש נתן דעתו גם לכך שהמערער, בהודאותו, קיבל אחריות על מעשיו, וכי עשה ניסיון לעبور הליך טיפול-שיקומי (שלא צלח), וממצא, כי יש להקל במעטם המערער ברכיב הפסילה ותחת הפסילה של 10 שנים קבוע, כי זו תעמוד על 9 שנים.

הערעור וטיעוני הצדדים

בהתמצית, טענות המערער בערעור הון, כי עונש הפסילה מופלג בחומרתו, אין סביר בכך בנסיבותו של המערער וחיריג לנוסחת האיזון שבבסיס הנסיבות העונשיות. נטען, כי פסילת הרישון לתקופה ממושכת מתעלמת מבקשתו היוזמה של המערער להשתלב בקהילה טיפולית סגורה, כמו גם, משאיותיו להשתקם ולשנות את אורחות חייו ותסב פגעה אקטואית לו ולבני משפחתו. יתרה מכך, במועד בו הוצג הסדר הטיעון בимв"ש קמא, המשיבה לא אזכרה כלל את רכיב הפסילה, והמערער הסתר על ההסדר ללא רכיב הפסילה והסתים לרצאות עונש מסור ממושך חלק מנוסחת ענישה מאוזנת, ובלבטים לא מעטים, נוכח הקשיים הראייתיים שבתיק. באת כוח המערער הוסיפה, כי להבנתה, חילוף התובע בתיק הוא אשר הוביל לשינוי עמדת המשיבה, דבר שאינו אמרו להשפיע על המערער; כי המשיבה לא הציגה בה התבקש יישום והחלת הסנקציה הקבועה בסעיף 40א(א)(1) לפקודת בנסיבות זהותה למקרה דנא; כי לו ידועה או שותפה בכוונת המשיבה לעתור לפסילה הפטוטורית, יתכן והמערער לא היה מסכים להסדר; כי בימה"ש התעלם מכך שהמערער היה נתון במסגרת טיפולית מעלה לחציו שנה ושירות המבחן לא פירט בתסקיריו מהן הਪורות בעטיין הופסק הטיפול; כי גם אם ההליך הטיפולי לא הושלם עד תום, עדין לא ניתן להתעלם מהדרך שעבר המערער ולהתמקד בتوزאה הסופית בלבד. לדבריה, על פי תיקן 113 ניתן לחזור ממתחם העונש לקולה על רקע שיקולו שיקום, ומאמציו של המערער, גם אם אלה לא הבשילו לכדי שיקום מלא וסופי, לעומת זאת שיקול לחירגה ממתחם; וכי העונש אינו משקל את כל רכיבי העונש, את הפגיעה במערער ובמשפחתו, ואת שאיפתו לשקם את חייו ולשנות את מסלולם. הסוגירות הוסיפה והדגישה את ההתרשם החובי של שירות המבחן מנתנוינו החוביים של המערער ובני משפחתו; סקרה פסיקה בהקשר לסעיף 40א(א)(1) לפקודת, וטענה, כי ההשוואה בין לבין המקירה Dunn ממחישה את הטעות המשמעותית של בימ"ש קמא. המשפטוקק הותיר לבימ"ש שיקול דעת נרחב ביחס להפעלת הסעיף, ויש ליישמו כמוטלת, הינו, תקופת מסור ארוכה יותר תשליך על תקופת הפסילה, ולהיפך.

בדין בפניו הוסיפה ב"כ המערער ותחילת ביקשה להקים מתחום החילוט לעניין הפסילה. לשיטתה, כשם שהמדינה מצינית בכתב האישום, כי בכוונתה לעתור לחייב המmosכת. בהמשך, ובמחלצת בימה"ש, חזקה בה הסגירות מעמדה זו, שכן בכתב האישום, כי בכוונתה לעתור לפסילה המmosכת. בהמשך, רכבו של הנאשם ומודעה על כך בהסדר הטיעון, כך היה עליה לציין מטעותה חSHIPת העבר פלילי של הנאשם בכתב האישום, אבל עדמה על הצורך לציין את עמדת המאשימה באשר לעונש הפסילה לכל המאוחר במסגרת הצגת הסדר הטיעון. לעומת זאת, עתירה לפסילה אינה אוטומטית ולא ניתן להפיע את ההגנה בשלב הטיעונים לעונש, ولو ידועה כי המדינה תעתר לפסילה המmosכת **"מואוד יכול להיות שלא היימי מסכימה להסדר זהה"**. רק يوم טרם הדיון שנקבע לטיעונים לעונש, בעת ששוחחה עם נציג המאשימה על מנת להפחית מתקופת המסור שהוצע בהסדר, הוברר לה, לראשונה, כי בכוונת המאשימה לעתור לפסילת המינימים, והוא השיבה לה כי הדבר לא היה חלק מההסדר המוסכם, למרות שבחורה להמשיך עם ההסדר (**"ברור שאי אפשר לכתוב את זה בכתב האישום.. אבל השלב שצرين להעלות את זה בשלב ההסדר. וזה לא עלה... מה בסדר שהמאשימה ממשידה אותנו במצב הזה"**).

ב"כ המערער הוסיפה, כי פסילה לתקופה של 10 שנים היא חריג שבעיר ולא הכלל, והוא שמורה לאותם מקרים

חריגים שבחריגים כשההרשות היא בעבירות חמורות. הסוגיות אינה חולקת על כך שלמערער עבר תעבורתי לא קל, אך באיזון הכלול של נסיבותו האישיות, גילו הצעיר, תיקון כתוב האישום ומהות העבירה (נגינה פוחצת שלא ברף הגבהה), משך הפסילה שהושתת אינו פרופורציונאלי ואינו הולם את מכלול הנסיבות, ואין הצדקה להרחיקת המערער מהכ癖ש לתקופה כה ממושכת ולא כל אפשרות, כשיצא מבית הסוהר, לפתח דף חדש.

noch הסוגיות המשפטיות שהתעוררו בדיון אפשרנו לב"כ הצדדים להוסיף ולהשלים על טיעוניהם בכתב, וב"כ המערער, בהשלמת טיעוניה למעשה חזורה על הדברים שנאמרו. כך, שבה וטענה, כי הפסילה החוקית היא אינה עונש חובה שאין בילתו, כפרשנות המשיבה; כי העתירה להטיל את הפסילה הממושכת מוגדת להסדר הראשון בו נקבע מפורשות, כי הצדדים יטענו באופן חופשי בגין רכיב הפסילה וכי היה על המשיבה לציין שכונתה לעתור לפסילה הממושכת כבר בשלב הצגת ההסדר, או בהכרעת הדין שניתנה על בסיסו; כי הדרישה להטלת הפסילה הממושכת אינה הולמת למדיניות הענישה המקובלת והיא בבחינת אכיפה בררנית; וכי בפסקה אליה הפנתה המשיבה, העבירות בהן הושתת פסילה ארוכת טווח, הן חמורות לאין שיעור (כגון עבירות הריגת, הפקלה וגרימת מוות ברשלנות) וכך לא ניתן לדעת, אם כבר בשלב הכרעת הדין באותו תקדים הודיעה המאשימה על כוונתה לעתור לפסילה לפי סעיף 40א.

ב"כ המשיבה עתרה שלא להתערב בעונש הפסילה שקבע ביהם"ש קמא. לדבריה, ב"כ המערער לא הופתעה מעתירת המשיבה בכל הנוגע לעונש הפסילה והדבר עולה ברורות מפרטוקול הדיון בו טענו הצדדים לעונש בהתאם להסדר הטיעון. ההסדר, כאמור, כלל הסכמה לפיה הצדדים יטענו ללא מגבלות או הסכמה מוקדמת בגין רכיבי הפסילה, הקנס והמאסר המותנה, כאשר בעת כוח המערער אף הגיעו מוכנה, "**מצויידת בפסקה ענפה ובittelat Piskeh**, **המלמדת כי במקרים אחרים, חרף הרשעות קודמות...** **ណמנעו בתם המשפט מיישום**" ההוראה שבסעיף 40א לפוקודת התעבורה (סעיף 5 להשלמת טיעוני המשיבה). לעומת זאת, התביעה המשפטית הייתה מחויבת לטען להפעלת סעיף 40א לפוקודה, "**לאור ההוראה הבוראה של סעיף זה ותכליתה (גם אם זה לא צוין במפורש בהתאם הטיעון שהוכתב לפרטוקול)**", כאשר "ב"כ המערער ידעה על עמדת העונשיות הצפiosa של המדינה... ולא בכדי **הגנה הצבאית** (והגישה) את הפסקה שעסיקה דווקא במצבים שבהם לא החוללה פסילת המינימום לפי ס' 40א **לפוקודת התעבורה...**" (סעיף 12 להשלמת טיעוני המשיבה בכתב). עוד נטען, כי לערער עבר פלילי ותעבורי ממשמעות, כאשר שתי העבירות הרלבנטיות להפעלת סעיף 40א בוצעו זמן לא רב לפני העבירה נשוא הערעור ובתום האחת לשניה (הראשונה בשנת 2018 והשנייה בשנת 2019); כי הרצינו שמאחורי סעיף 40א(1) לפוקודת התעבורה "**הינו הגנה על ציבור המשתמשים בדרכים מפני עבריini תנואה מועדים שמסכנים, ושבים ומסכנים, את ציבור המשתמשים התמיימים בכבישים**" (סעיף 10 להשלמת טיעוני המשיבה); כי גם כאשר ביהם"ש סוטה מחובבת הפסילה או מזכיר את התקופה, "**עליו להשתכנע, באופן פוזיטיבי, שאין בהמשך הנהיגה של הנאשם סכנה לביטחון הציבור**" (שם); כי הטלת עונש מאסר לצד הפסילה "**אינה מהוות 'נטיבה מיוחדת' המצדיקה חריגה מעונש המינימום**"; כי תספיר שירות המבחן ממחיש עד כמה המערער עדין מסוכן לציבור; וכי התביעה מבקשת את הפעלת עונש פסילת המינימום, כאשר נעשים הסדרי טיעון הכללים טיעון חופשי לעניין רכיב הפסילה ועל פי נסיבות העניין יש תחוללה להוראות הסעיף (סעיפים 13-14 להשלמת טיעוני המשיבה, ופסקו הדין שצורפו אליהם). והוא דגוש, כי "**במסגרת ההסדר התביעה לא הייתה חיבת להציג בפני המערער כי יש בכוונתה לעתור לפסילת המינימום הקבועה בסעיף 40א, וזאת מכיוון שמדובר בהוראת חוק, אשר מחייבת הן את התביעה והן את ביהם"ש עצמו**, אשר חזקה כי היא נמצאת בידיעתו של הנאשם, ולבטח נמצאת בידיעתה של באט כוחו", אשר אף ידעה בפועל על כוונת המאשימה.

לאחר עיון בהודעת הערעור על נספחה, ולאחר ששמענו את טענות הצדדים ועינו בהשלמות הטעונים שבכתב, מצאנו כי דין הערעור להידחות, הן מטען לשונה הבורר של פקودת התעבורה והן בנסיבותיו הקונקרטיות של המערער.

סעיף 40א לפקודת התעבורה קובע, בכל הקשור לעניינו, כדלהלן:

"**40א.** (א)(1) הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65(א)(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר שנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזק רישיון הנהיגה, לתקופה שלא תפחית מעשר שנים;

.....

(ג) בית המשפט רשאי -

(1) בנסיבות מיוחדות שייפרש בפסק הדין, להוראות על פסילה לתקופות קצרות יותר מהתקופות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), בלבד ששוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור..."

ברע"פ 5062/20 **מדינת ישראל נ' ג'ומעה עודה** (מיום 27.04.2021) נקבע בחוות דעת הרוב (חוות דעתו של כב' השופט אלרון), כי על פי הלשון המפורשת של החוק **"נדרשות שתי הרשעות נפרדות קודמות לתנאי להחלה העונש הקבוע בסעיף" 40א(1)** לפקודת התעבורה, דבר גם בא לידי ביטוי בהיסטוריה החקיקתית של הסעיף:

"ראשית, בעוד שבמצעת החוק המקורית הוצע לקבוע כי העונש האמור יחול לגבי מי שההורשע כבר בשתיים מן העבירות", הרי שנוסחו הנוכחות של הסעיף אינן מתיחס למספר העבירות שביצע הנאשם בעבר, כי אם למספר הפעמים שבהן הורשע בעבר. שינוי זה יש בו כדי ללמד כי החוק הסתיג מהטלת העונש הקבוע בסעיף באופן גורף על מי שנitin בעניינו פסק דין מרושע אחד בגין מספר עבירות שבוצעו באירועים שונים...".

וכך מוסיף וمبאר כב' השופט אלרון את משמעותו וחשיבותו של סעיף 40א הנ"ל:

"**סעיף 40א** לפקודת התעבורה חיקק לראשונה בשנת 2008 על רקע ריבוי תאונות דרכים. בדברי ההסבר להצעת החוק ציין כי מטרתה היא להרחיק נהגים מסוכנים מהכביש לתקופות ממושכות, ואף לצמצימות במקרים המתאימים.

החוק קבע אפוא הסדר שיש בו כדי לצמצם את שיקול הדעת המסור לבית המשפט בבאו לגזר עונש בגין עבירות תעבורה חמורות, כאשר הרשעותיו הקודמות של הנאשם מלמדות על מועדתו לעבור עבירות דומות נוספות, תוך סיכון חי אדם. כל זאת, במטרה "להפסיק את התופעה שאחרי שקורית תאונה חמורה מגלים שלאותנו נהג היו עשרות הרשעות, ביןין בעברות תנואה חמורות" (פרוטוקול ישיבה מס' 321 של ועדת הכלכלת, הכנסת ה-17, 2 (18.7.2007)).

מכאן שהחוק קשור בין מועדתו של הנאשם לבין מספר הרשעות שנצברו לחובתו - להבדיל

מספר העבירות שבגין הורשע - ניתן להסיק כי העונש הקבוע בסעיף 40א לפקודת התעבורה נועד לשקף את העמדה שלפיה קיימ פסול מיוחד בכך שהוא אדם לא נרתע מהמשיך ולבצע עבירות תעבורה חמורות אף לאחר שנגמר דין.

הטעם לגישזה זו נועז בהשכמה כי קיים פסול חברתי בהתנהגו של אדם אשר ממשיך לבצע עבירות גם לאחר שנגמר דין בגין עבירות קודמות. התנהגות מעין זו מעידה על "אנטי-חברתיות" חמורה יותר מאשר במקרים שבהם אדם ביצע מספר עבירות טרם הספיק להיענש על כך, שכן חזרתו על ביצוע העבירות, גם לאחר שנגמר דין, ממחישה כי לא היה בעונשים הרגילים הקבועים בחוק כדי להרתו וולמנוע ממנו לשוב לسور...".

כ"ב השופט הנדל (כתוארו אז), שחלק על פרשנותו של כ"ב השופט אלרון בכל הנוגע לצירוף המילים "**הורשע לפחות פעמיים**" שבסעיף 40א (ונותר בمعוות), הסכים עמו בכל הנוגע למטרת החוקיקה של סעיף 40א לפקודת התעבורה:

"ונרחב על התכלית. המחוקק בחר להטיל עונש פסילה מינימלי, לא לנוכח העבירה שבהורשע הנאשם באותו מקרה, דוגמת נהיגה בזמן פסילה או גרים מות בראשנות, אלא עקב עבורי התעבורי. ההסדר החוקי מתייחס רק לעבירות חמורות. ההנחה היא שנגה "מועד", שעובר אותה מהעבירות החמורות שוב ושוב ושוב - מסוכן לציבור וכןן להרחקנו, כנגן, מהכbesch. הדגש מושם בכך שהנega עבר את העבירה השלישית לאחר שההורשע פעמיים בעבירה חמורה בשני אירועים נפרדים. כך יש מיזוג בין ההגנה על הציבור לבין ענישה הולמת של הנאשם המסויים. זהו האיזון. אם כך, די כי נגה ההורשע בשני כתבי אישום שונים בטרם עבר את העבירה השלישית. דרישת שתי עבירות טומנת בחובה את התפישה שהליך בית המשפט הקודמים והכתמת הנאשם כנגן אינם מرتיעים ואין משפיעים עליו כנדרש. אשר לעומת זאת המדיינה, לפיה די בכתב אישום אחד הכלול שני אירועים לפחות - יש בכך הגיון. ואולם כאמור, לשון החוק והליך החוקיקה מלמדים כי המחוקק החליט להיות זהיר יותר טרם הפעלת הסנקציה של עשר שנות פסילה, ולדרוש שתי העמדות שונות לדין..."

גם חברותנו, השופטת ג' שלו, התייחסה למשמעות סעיף 40א לפקודת התעבורה וחשיבותו (עפ"ת 22-22-42833-05-אבו-AMDIDUM, מיום 10.07.22):

"מדובר בסעיף שהוסף לפקודה על מנת להילחם בנגע של עברייני תנואה רצדיביסטיים אשר שבים ומבצעים עבירות חמורות למרות עונשי שהוטלו עליהם בבית המשפט, וככל הוראות שבקודת התעבורה הקובעות עונשי מינימום, יש צורך בנסיבות מיוחדים על מנת לסתות מהעונש שקבע המחוקק".

מכל האמור上看, כי המחוקק בחר להטיל עונש פסילה מינימלי, לא לנוכח העבירה שבהורשע הנאשם באותו מקרה, אלא עקב עבורי התעבורי. ההנחה היא, שנגה שעובר "שוב ושוב ושוב" עבירות חמורות, ואני מורתע לכך שנגמר פעמיים בגין עבירות חמורות בעבר, מתנהל ב"אנטי-חברתיות", כאשר העונשים "הרגילים" אין בהם כדי להרתו וולמנוע ממנו מלשוב ולסקן את הציבור בנסיבות המסוונת.

ומן הכלל אל הפרט.

אשר עברו הפלילי והתעבורי של המערער, הרי שלראשונה נוצר דין בתאריך 27.10.14 עת נשפט בגין עבירות של סחר בסמים, החזקת סמים לצריכה עצמית (שתי עבירות) וקשירת קשר לביצוע פשע, שנעבירו בתאריך 14.06.14, ונדון ל-10 חודשים מאסר לריצוי בפועל, מסר מותנה, קנס ו-4 חודשים פסילה על תנאי לשנתיים (ת"פ 14-06-14-53446); בתאריך 12.01.16 נשפט פעמי נספת, הפעם בגין **עבירות של נהיגה פוחצת, סירוב לבדוק שכורות נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול**, שנעבירו ביום 24.09.15, ונדון ל-6 חודשים מאסר בפועל, מע"ת, קנס, התחייבות, פיצוי, פסילה בפועל למשך 24 חודשים ופסילה מותנית של 8 חודשים לתקופה של 36 חודשים (ת"פ 15-09-44229); בתאריך 25.01.17 נשפט המערער בגין עבירה של החזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית שנעבירה ביום 23.10.13, ונדון למאסר מותנה, קנס והתחייבות (ת"פ 14-07-14-53450); בתאריך 08.07.18 נשפט המערער בגין עבירות של שבילר, הפרת הוראה חוקית נהיגה בזמן פסילה שבוצעה ביום 15.01.18, ונדון ל-7 חודשים מאסר בפועל, מע"ת, קנס, פיצוי, **פסילת רישון בפועל לתקופה של 24 חודשים (כולל הפעלת פסילה מותנית בחופף)** ופסילה על תנאי (ת"פ 18-01-55679); בתאריך 15.07.19 נשפט המערער בגין עבירות של גיבת רכב נהיגה בזמן פסילה שבוצעה בתאריך 08.03.19, ונדון ל-15 חודשים מאסר בפועל כולל הפעלת תנאי, מע"ת, קנס, פיצוי, **פסילה בפועל לתקופה של 18 חודשים, כולל הפעלת פסילה מותנית, ובמצטבר לפסילות קודמות**, ולפסילה על תנאי (ת"פ 19-03-47960).

בנוסף לדון המערער בימי"ש לתעבורה בגין עבירות תעבורה של נהיגה בשטח הפרדה (פעמיים, בשנת 2013) ושימוש ברכב שנאסר לשימוש (בשנת 2014).

מעבר זה מצטרפות גם העבירות בהן הורשע במסגרת התקיק נשוא הערעור, כאשר נהג זמן קצר לאחר שרישינו נפסל (בפעם השלישייה) באופן המסכן את משתמשי הדרך. כך, בתאריך 26.07.20, הינו - השנה בלבד לאחר שנשפט ל-18 חודשים פסילה במצטבר לשני עונשי הפסילה הקודמים (כל אחד מהם לתקופה של 24 חודשים), לקח המערער עמו ברכב שני אחרים (הנאים האחר ונוסעת נוספת, שיושבה במושב האחורי של הרכב בו נהג) נהג באופן פרוע, חסר גבולות ותיק אדישות לסכנות שיצר לאחרים, הן לנוסעים ברכבו והן למשתמשי הדרך האחרים - שוטרים ואזרחים. המערער נסע גם ברחוב העיר ב"ש במהלך מסכתת, תוך חציית צמתים באור אדום, ניגוח נידות משטרה ובהTEL מוגנת מגורי אכיפת החוק וכרייזותיהם. עקב נהיגתו הפרועה, נאלצו נהגים אחרים לעצור את רכבם על מנת למנוע התנגשות; שוטר שהמתין לרכבו של המערער בסמוך למקום בו נחסמ הכביש, נאלץ לקפוץ מהכביש אל אבני השפה על מנת שרכבו של המערער לא יפגע בו; וכאשר סוף סוף עצר את הרכב (ורק לאחר שהגיע לתל-שבע), המערער החל במנוסה רגלית מהשוטרים. במשיחו אלה, כמו גם בנסיבות שביצע בעבירותיו הקודמות, הוכיח המערער זלזול בחוק בכלל ובכללי התעבורה בפרט; זלזול בחוי אדם בכלל ובחי שוטרים בפרט; זלזול בהזדמנויות הרבות שהחברה ובתי המשפט נתנו לו בעבר כדי להטיב דרכו. פעם אחר פעם, שלו בתי המשפט השונים את רישינו של המערער לתקופות קצרות יותר וקצרות פחות; פעם אחר פעם היתרו בתיהם המערער בלבד ישוב ויעבור עבירות תוך סיכון משתמשי הדרך ובעת שהוא פסול מלנהוג, בין היתר על ידי הטלת פסילות מותניות; ופעם אחר פעם הוכיח המערער, כי הענישה שהטילו עליו בתי המשפט אינה מرتיעה אותו. אין לשכח, כי הפסילה המותנית הראשונה נוצרה על המערער באוקטובר 2014 וכבר בספטמבר 2015 ביצע עבירה חמורה של נהיגה פוחצת, סירוב לבדוק שכורות נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול ובשל כך נדון לפסילה של 24 חודשים בינואר 2016; בלבד כשתים בלבד ביצע את העבירה הראשונה של נהיגה בזמן פסילה (יחד עם עבירות נוספות) ושוב נדון ל-24 חודשים פסילה ביולי 2018; וכעבור 8 חודשים בלבד, שוב עבר עבירות חמורות, כולל נהיגה בזמן פסילה, ובוילאי 2019 נDSL שוב רישינו לתקופה של 18 חודשים. כאמור, שנה בלבד לאחר מכן, ביצע את העבירות נשא התקיק שבפנינו. מדובר ברגע של עבירות המuidות, כי מדובר בעבירות תעבורה מסוון, שעוני פסילה "קצרים" יחסית לא הרחקו אותו מהכביש, והוכיח פעם אחר פעם זלזול בחוי

אדם ובחוק. ועל כן, טוב עשה ביהם"ש קמא כאשר אסר עליו לנוהג לתקופה ממושכת.

לא מצאנו ממש גם בטענות הנוספות שהעלתה באת כוח המערער. כך, ובאשר לטענה, כי היה על הتبיעה "להזהר" את את כוח המערער בדבר כוונתה לטען לעונש הפטילה הסטוטוטורי, הרי שהסדר הטיעון הראשון לא כלל הסכומות עונשיות כלשהן והמערער אף הודה בעובדות כתוב אישום מתוקן, בניסיון להשתלב בהליך טיפול (שכחש בסופו של דבר), והצדדים הסכימו כי יטענו בצורה "חופשית" ולא מגבלות. עם CISLON ההליך הטיפול, הגיעו הצדדים להסדר טיעון נוסף ובמסגרתו הוסכם לעתור במשפטם ל-17 חודשים מאסר בפועל, להפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים חצי בחופף וחציו במצטבר כך ששך הכל יהיה על המערער לרצות 20 חודשים מאסר בפועל בגין ימי המעצר, ו"כן נעתור לעונשים של הפעלת מאסר מותנה, פסילת רישון נהיגה וכנס שיעורם לשיקול דעת בית המשפט. הצדדים יטענו לעונש ביחס לרכיבים אלה" (דברי התובע בישיבת יום 19.10.21. ההדגשה אינה במקור). די בדברים אלה כדי ללמד, שהוא מוסכם על הצדדים שהティיעון ביחס לרכיב הפטילה אינו מוגבל ועל כן הتبיעה הייתה רשאית לעתור לכל עונש הפטילה כהבנהה. יתרה מכך, המשך הפרוטוקול מלמד, בטענת המשיבה, כי באת כוחו של המערער לא הופטה מהעתירה לפטילה לפי סעיף 40א לפחות והוא הייתה מודעת היטב לכונת הتبיעה לבקש החלטת העונש הסטוטוטורי, שכן היא הציגה בביהם"ש טבלת פסיקה שהוכנה מראש ביחס לסעיף זה (טבלה שהוגשה כנ/1 ואף הוגשה לנו במהלך הערכו), תוך שציניה שמדובר בכ-20 מקרים "בهم חרף הרשעות שלישיות ורבייעיות וכו' נמנעו בתם המשפט מ�פסול רישון לעשר שנים, וזאת גם ללא הליך שיקומי וחרף קיומן של עבירות נלוות חמורות יותר" (עמ' 38 לפרוטוקול רישון לעשר שנים, וזאת גם ללא הליך שיקומי וחרף קיומן של עבירות נלוות חמורות יותר) (ביחד עם סעיף 38 לפרוטוקול ביהם"ש קמא, בישיבת הティיעונים לעונש). ברור, אם כן, שבאת כוח המערער לא הופטה; ברור, אם כן, שבאת כוח המערער ידעה היטב על כונת הتبיעה לטען להחלטת הפטילה הסטוטוטורית; וגם ברור שהיא בחרה להמשיך עם הסדר הティיעון, חרף החשש שמא ביהם"ש י עתר לבקשת המשיבה להפעיל את הוראות סעיף 40א לפחות התעבורה, והכל תוך לקיחת הסיכון שכך יהיה, כאשר, ככל הנראה, סבירה שתוכל לשכנע את ביהם"ש להקל עם המערער ברכיב זה. יתרה מכך, ואולי חשוב לא פחות, גם אם הتبיעה לא הייתה מודעה מראש להגנה על כונתה לבקש הפעלת הפטילה הסטוטוטורית, חזקה על הסגנוריות שהיא מודעת לאפשרות זו נוכחות הרשעותיו הקודמות של המערער (מה גם שהיא יציגה אותו גם בעבר בעוות הרשעות בהן נדון נהיגה בזמן פטילה, הינו - באופן מקרים המפעילים את הפטילה הסטוטוטורית).

למעלה מן הצורך נוספים, כי טענותיה של באת כוח המערער, שהמערער הסכים להסדר הטיעון המחייב (בכל הנוגע לרכיב המאסר) למרות הקשיים הראיתיים שבתיק ואך בשל רצונו להשתלב בהליך טיפול, אין רלבנטיות לשלב זה של הדיון. לאחר שנאשם הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון (ודוק, בשלב זה הסדר הטיעון לא כלל כל הסכמה עונשית), אין מקום לשוב ולהתחשב בקשיים הראיתיים שוב ובמסגרת גירת העונש (וראו לעניין זה רע"פ 22/1807 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטת כב' השופט אלרון מיום 16.03.22). התשתיות העובדתית על בסיסה יש לאגור דינו של נאשם שהודה במסגרת של הסדר טיעון, היא עובדות כתוב האישום בהן הודה בלבד. "МОבן... כי במקרים בהם נערך הסדר טיעון, ההסדר גוף משקל את ערכם של הקשיים הראיתיים בעיני הצדדים, בין אם בדרך של שינוי עובדות כתוב האישום... בין אם בדרך של טווח ענישה אשר נקבע בידי הצדדים. ממילא, לאחר שהමבקש הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, אין מקום לשוב ולהתחשב בקשיים הראיתיים בשנית במסגרת גירת עונשו" (שם, סעיף 11 להחלטה).

בוודאי שלא היה מקום להתחשב בעונש שהוצע במסגרת הליך הגישור, וטוב הייתה עשו באת כוח המערער לו לא הזכירה, כי העונש שנגזר בסופו של דבר (ועלוי הסכימו הצדדים!) חמור מהעונש שהוצע במסגרת הגישור.

כך, גם לא מצאנו ממש בטענה, כי בימה"ש היה אמור לסתות מעונש פסילת המינימום לאור ניסינו של המערער להשתלב בהליך טיפול,DOI במפורט בתפקידו שרות המבחן אשר הוגש על המערער, כדי ללמד מדוע הניסיון, לכשעצמו, אין בו די. הניסיון לבצע שנייה בתהנלהות של המערער - מבורך, ובימה"ש קמא אף תמרק בו ואפשר למערער להשתחרר מהמעצר על מנת להשתלב בקהילה טיפולית. אולם, המערער לא השכיל לבחור בניהול אורח חיים נורמטיבי עד כי סולק מהקהילה, ושירות המבחן התרשם בסופו של דבר, כי המערער ממשיר לנHAL אורח חיים שלו ופוץ גבולות, לאחר שהפנים דפושי חשיבה והתנהגות שלוים ומתחנהל, לאורך שנים, על פי נורמות עבריניות. שירות המבחן הדגש, כי "התרשנו כי מנהל אורח חיים התמכרווי ועבורייני לאורך השנים ועל אף שביטה נוכנות ורצון לקבל סיוע חיצוני בטיפול בתמכרוויות, בפועל התקשה להיתרם מקשר טיפול ולעמד בגבולות חיצוניים ברורים... אנו מעריכים כי קיים סיכון גבוה להמשך התנהגות פורצת גבולות מצד אחד בעtid" (ההדגשה אינה במקור).

לא מצאנו ממש גם בטענה, כי במקרים אחרים, חמורים אף יותר, התביעה אינה עותרת למימוש עונש פסילת המינימום הקבוע בסעיף 40א,DOI בתיקים אליהם הפנתה באת כוח המשיבה כדי לסתור טענה של מעין אכיפה בררנית. כל מקרה על פי נסיבותיו; כל מקרה על פי העבר הפלילי של הנאשם.

בהקשר לכך גם יודגש, כי הפרשנות שניתנה על ידי באת כוח המערער כאילו בסעיף 40א לפוקדה לא מדובר בעונש מינימום סטטוטורי אלא בעוד עונש אופציונלי, אינה תואמת לשון החוק ולפסיקת בתי המשפט שניתנה בהתיחס לסעיף זה לאורך שנים. סעיף 40א עניינו בעונש פסילה של 10 שנים, **שיטול "נוסף על כל עונש אחר"**, ורק במקרים בהם יש **"נסיבות מיוחדות"**, כאשר בימה"ש **"שוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משומם סכנה לציבור"**, יכול בימה"ש להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

ובמקרה שבפנינו, לא רק שאין נסיבות מיוחדות המצדיקות חriga מעונש המינימום, כਮון מעבר לאותה חriga שכבר מצוי בימה"ש קמא לאמץ; אלא, שהנסיבות דזוקא מעידות על כך שבמידה והמערער ימשיך לנוהג הוא עלול להמשיך ולסכן את שלום הציבור.

ועל כן, הערעור נדחה.

**ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ב, 25 אוגוסט 2022, במעמד
הצדדים.**

gil daniel, שופט

yoel eden, שופט

**רונית יפה-כ"ז, נשיאה
אב"ד**